

Kakmadam

Opgelucht dat de verbouwing klaar is, geniet ik van mijn nieuwerwetse hangende toiletpot. Alleen het doortreksysteem bevalt me niet. Te weinig waterkracht.

Iemand van de woningstichting komt kijken, samen met de installateur.

Wat mijn klacht is, vragen de mannen, gebogen over mijn pot.

Als keurige vrouw zeg ik eufemistisch dat er vaak een papiertje in blijft liggen na het doortrekken.

De woningstichtingman knikt begrijpend.

‘Laatst was ik bij een bewoner met net zo’n nieuwe wc. Hij zei dat hij zijn drollen er met de borstel doorheen moest pràkken! Bedoelt u dat?’

Dat bedoel ik.

‘U hoeft hem alleen maar langer ingedrukt te houden en alles spoelt weg!’

Gelukkig, dat probleem is opgelost.

Een onoplosbaar probleem echter, is de piepkleine ruimte van mijn toilet. Knieën tegen de deur als je zit. Daarom laat ik meestal de deur open. Maar dat kan niet altijd.

Het NUON kondigt een bezoek aan. Het is een klusje in de meterkast, of ik tussen 8.00 en 10.30 uur thuis kan zijn.

Om 8.00 uur gaat de bel. Om 8.15 uur moet ik heel nodig. Nodig in hoofdletters.

De twee NUON mannen sleutelen op knieën in de meterkast, pal naast mijn toilet.

Paniekerig ga ik de mogelijkheden na. Mijn eigen wc is dus uitgesloten, dan zit ik zo’n beetje bij die kerels op schoot. Bij de burens vragen of ik daar mag poepen? Beetje raar. Snel naar de HEMA fietsen? Duurt te lang. De tijd dringt.

Langs mijn neus weg vraag ik hoe lang ze nog werk hebben.

‘Oh, met een kwartiertje zijn we wel klaar,’ zegt de hoofdman opgewekt. ‘Dan mag u een handtekening zetten en zijn we weg.’

Dat red ik niet. Maar een kwartier is net genoeg voor een nieuwe ingeving.

Ik gris een oude krant mee en dribbel op mijn hakken naar het schuurtje achterin de tuin.

Opgelucht en inwendig stikkend van het lachen, doe ik mijn boodschap. Zie mij hier nou zitten! Ik, altijd zo’n keurige vrouw, panty op de hielen, kakkend op een krant in de schuur! Met twee vreemde mannen in huis!

Maar dan slaat de schrik me om het hart. Nog op hurken zittend, zoekend naar een papieren zakdoekje verlies ik bijna mijn evenwicht. Want op een paar meter afstand hoor ik: ‘Mevrouw! Mevrouw? Waar bent u?’

Alsjeblieft, laat hem niet hier komen!

Gejaagd fatsoeneer ik mijn kleren en sla met een voet de krant dicht. Voor mijn gevoel duurt dat een uur. Ik haal diep adem en zet een gezicht alsof ik wat planten heb verpot.

De hoofdman staat zwaaiend met zijn formulieren bij de achterdeur.

‘Ik dacht al, waar is ze nou,’ lacht hij, opgelucht dat ik tevoorschijn kom.

Hij weet niet half hoe opgelucht ik ben.